

KASIE WEST

P.S.: ÎMI PLACI

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS

—2018—

CAPITOLUL 1

Lovit de trăsnet. Atacat de rechini. Câștigător la loterie.

Nu. Am tăiat toate cuvintele. Prea multe clișee.

Îmi loveam pixul de buze.

Rar. Ce era rar? *Părul*, m-am gândit, chicotind. Asta ar merge foarte bine într-o melodie.

Am mai tras câteva linii, înnegrind cuvintele până nu se mai puteau citi, înainte de a scrie unul singur. *Iubire*. În momentul de față, asta da raritate în lumea mea. Cel puțin versiunea romantică a iubirii.

Lauren Jeffries, fata care stătea lângă mine, și-a dres glasul. Atunci am remarcat cât de tăcuți erau colegii mei și cum alunecaser din nou în spațiul meu personal, izolându-mă de lumea din jur. Învățasem să țin capul plecat în ultimii ani și știam cum să mă descurc cu atenția ocazional nedorită până acum. Mi-am tras cartea de chimie peste caietul plin cu versuri de cântece și tot felul de schițe și am ridicat încet capul.

Ochii domnului Ortega erau ațintiți asupra mea.

— Bine ai venit înapoi printre noi, Lily.

Toată lumea a râs.

— Sunt convins că scriai răspunsul, mi-a spus.

— Desigur.

Toată chestia era să rămân relaxată, să nu par defel tulburată.

Domnul Ortega a lăsat-o baltă așa cum sperasem și s-a întors la explicarea temei de laborator pentru săptămâna următoare și ce anume trebuie să citim pentru a ne pregăti. Fiindcă scăpasem atât de ușor, m-am gândit că aş putea să trec neobservată când se termina ora, însă după ce a sunat clopoțelul m-a chemat la el.

— Domnișoară Abbott? Pot să te rețin un minut?

Am încercat să găsec o scuză ca să plec împreună cu toți ceilalți.

— Îmi datorezi cel puțin un minut, ținând cont că ultimele cincizeci și cinci nu mi-au fost dedicate, cu siguranță.

Ultimul elev a ieșit din clasă, iar eu m-am apropiat câțiva pași.

— Îmi pare rău, domnule Ortega, i-am explicat. Eu și chimia nu prea ne înțelegem.

A oftat.

— Este vorba despre un efort reciproc și nu prea te-ai implicat.

— Știu. O să încerc.

— Da, așa vei face. Dacă mai văd o dată caietul acela la ora mea, ți-l iau.

M-am abținut să nu mormăi ceva. Cum să suport cincizeci și cinci de minute de tortură, în fiecare zi, fără nimic care să mă distragă?

— Dar trebuie să iau notițe. Notițe la chimie.

Nu-mi aminteam ultima dată când luasem chiar și o singură notiță la chimie, darămite mai multe.

— Poți să ai pe bancă o singură foaie de hârtie volantă, care nu face parte dintr-un caiet și pe care să mi-o arăți la sfârșitul fiecărei ore.

Mi-am strâns la piept adoratul meu caiet verde cu mov. În interior erau sute de idei pentru cântece și versuri, poezii pe jumătate terminate, mâzgăleli și schițe. Era schema vieții mele.

— Este o pedeapsă neobișnuită și plină de cruzime.

A râs încet.

— Este treaba mea să te ajut să treci clasa. Nu prea ai de ales.

I-aș fi putut oferi o listă cu alte opțiuni.

— Cred că am ajuns la o înțelegere.

Înțelegere nu era tocmai termenul pe care l-aș fi folosit. Ar fi însemnat ca amândoi să avem un cuvânt de spus. S-ar fi potrivit mai bine *lege, regulă... edict*.

— Mai ai ceva de adăugat? a întrebat domnul Ortega.

— Poftim? Oh, nu, sunt bine. Ne vedem mâine.

— Fără caiet! a strigat el după mine.

Am așteptat să se închidă ușa în urma mea înainte să deschid iar caietul cu pricina și să scriu *edict* în colțul unei pagini. Era un cuvânt bun. Insuficient folosit. În timp ce scriam, m-am lovit de cineva și era să cad.

— Ai grijă, Magnet, mi-a spus un elev mai mare pe care nu l-am recunoscut.

Trecuseră doi ani și lumea încă nu renunțase la porecla asta. Nu am reacționat, însă mi-am imaginat că arunc pixul din mână asemeni unei săgeți și i se înfige în spate.

— Arăți de parcă ești gata să ucizi pe cineva, mi-a spus prietena mea cea mai bună, Isabel, ajungându-mă din urmă.

— De ce-și mai amintesc încă oamenii porcăria aia de cântecel inventat de Cade? am mormăit, dându-mi la o parte părul negru, ondulat, care-mi tot intra în ochi. Abia dacă avea rimă.

— Un cântecel batjocoritor nu trebuie să rimeze.

— Știu. Nu mă refeream la abilitățile lui de compoziție, ci spuneam că puștii ăștia n-ar trebui să și-l mai amintească. Încă. După doi ani, ținând cont că n-are nimic interesant.

— Îmi pare rău, a răspuns Isabel, luându-mă de braț.
Am clătinat din cap.

— Nu e cazul să-ți ceri scuze pentru el. Nu mai e iubitul tău. Și, în plus, nu vreau să-ți pară rău pentru mine.

— Dar îmi pare. E copilăresc și stupid. Cred că oamenii îl repetă din obișnuință, fără să se gândească la ce spun.

Nu eram convinsă că sunt de acord, dar am decis s-o las baltă.

— Domnul Ortega mi-a interzis să vin cu caietul la oră.
Isabel a râs.

— Aoleu! Cum o să supraviețuiești fără ceva vital pentru tine?

— Nu știu. Și încă la ora de chimie, dintre toate. Cum poate cineva să fie atent?

— Mie îmi place chimia.

— Permite-mi să reformulez. Cum poate cineva *normal* să fie atent?

— Adică tu te consideri normală?

Am lăsat capul în jos, recunoscându-mi înfrângerea.

Ne-am oprit amândouă când am ajuns lângă clădirea B., acolo unde trotuarul se bifurca. Piatra rozalie care încadra alea arăta foarte prăfuită astăzi. Am lovit cu piciorul încălțat cu un tenis roșu câteva pietricele de pe jos.

Peisajul Arizonei era în regulă pentru conservarea apei, însă, privit de aproape, nu prea mă inspira. Trebuia să-l observ de la distanță ca să găsesc versuri demne de caiet. Am privit în sus. Clădirile cafenii și mulțimea de elevi nu erau o opțiune cu mult mai bună decât pietrele.

— Ce zici, mâncare fals mexicană la prânz? am întrebat-o pe Isabel, când Lauren, Sasha și grupul lor de prietene ne-au depășit.

Isabel și-a mușcat buza, cu o expresie îngrijorată.

— Gabriel vrea să ne întâlnim în afara campusului astăzi, pentru aniversarea de două luni. E în regulă? Pot să-l refuz.

— Așa, aniversarea de două luni. Azi e? Am uitat cadoul acasă.

Isabel și-a dat ochii peste cap.

— Ce mi-ai luat? O carte de-a ta despre cum să nu ai încredere în tipi?

Mi-am dus o mână la piept.

— Nu sună deloc a ceva ce aș face eu. Iar titlul era *Cum știi că e un porc egoist*. Dar, în fine.

A râs.

— Dar nu ți-aș da niciodată așa o carte pentru Gabriel, am adăugat, dându-i un ghiont. Pe bune, îmi place de el. Știi asta, da?

Gabriel era un dulce și se purta frumos cu Isabel. Fostul ei iubit, Cade Jennings, creatorul poreclei pe care am menționat-o ceva mai sus, Magnet, îmi servise drept inspirație pentru cărțile imaginare.

Mi-am dat seama că Isabel se uita lung la mine, încă îngrijorată.

— Firește că poți ieși la prânz cu Gabriel, am asigurat-o. Nu-ți face griji pentru mine și distrează-te.

— Dar ai putea să vii cu noi...

Am fost tentată să accept invitația doar ca să mă amuz, însă am ales să-i curm suferința.

— Nu vreau să merg la prânzul vostru de aniversare. Te rog. Am de scris o carte... *Aniversările de două luni: începutul*

veșniciei. Capitolul întâi – După șaizeci de zile, știi că e pe bune dacă te smulge din rutina liceului și te duce la Taco Bell.

— Nu mergem la Taco Bell.

— Ups! Doar un capitol, și deja lucrurile nu par în regulă. Ochii întunecați ai lui Isabel scânteiau.

— Glumește dacă vrei, însă eu cred că e romantic.

Am luat-o de mână și am strâns-o.

— Știu. E adorabil.

— O să fii în regulă? m-a întrebat, arătând spre cantină.

Poate stai cu Lauren și cu Sasha?

Am ridicat din umeri. Propunerea nu prea mă încânta. Stăteam lângă Lauren la ora de chimie și uneori mai vorbeam. De exemplu, mă întreba ce temă am avut pentru acasă, sau mă ruga să-mi iau rucsacul de pe mapa ei. Iar Sasha nu-mi spusese vreodată nici măcar atât.

M-am uitat cu ce eram îmbrăcată. Astăzi, purtam o cămașă supradimensionată, pe care o găsisem la un târg de vechituri. Îi tăiasem mânecile, ca să o fac să semene cu un chimonou, și îmi legasem o curea maronie, vintage, în talie. În picioare aveam teniși cu carâmb înalt, roșii, uzați. Eram bizară, nu la modă, și aș fi ieșit în evidență într-un grup ca al lui Lauren, de exemplu, unde toate purtau blugi slim fit și topuri minuscule.

Am ridicat caietul și am făcut un semn din cap către Isabel.

— Totul e OK. E șansa mea să lucrez la un nou cântec. Știi că acasă nu prea am timp pentru mine.

Isabel a fost de acord. Apoi, cu coada ochiului, l-am văzut. Și am înghețat.

Lucas Dunham. Se afla în mijlocul unui grup de tipi din ultimul an, pe o bancă, cu hanoracul încheiat până sus, cu căștile în urechi, uitându-se în gol. De parcă era prezent, și totuși nu – un sentiment în care mă regăseam și eu.

Isabel mi-a urmărit privirea și a oftat.

— Știi, ar trebui să vorbești cu el.

Am râs, simțind cum îmi ard obrajii.

— Ți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când am încercat?

— Te-ai fâstâcit, asta s-a întâmplat.

— N-am putut spune nimic. Absolut nimic. El, cu părul lui cool și cu hainele de hipster, mă sperie, am recunoscut eu cu glasul aproape șoptit.

Isabel și-a lăsat capul într-o parte, l-a privit, și parcă nu era de acord cu evaluarea făcută de mine.

— Ai nevoie de exercițiu. Hai să începem cu cineva după care nu ai suferit în ultimii doi ani.

— Dar *nu* am suferit după Lucas...

Nu mi-am terminat propoziția când i-am văzut privirea atotștiutoare îndreptată spre mine. Avea dreptate. Suferisem. Lucas era probabil cel mai cool tip pe care-l știam... adică nu-l știam foarte bine, dar asta-l făcea și mai cool. Era cu un an mai mare decât noi. Avea părul lung, închis la culoare, iar hainele lui erau de obicei tricouri cu trupe sau cu guler polo, *old school*, un contrast care-mi făcea imposibilă plasarea lui într-o anumită categorie.

— Haide la o întâlnire dublă cu mine și cu Gabriel vine-rea viitoare! s-a trezit Isabel vorbind. Ți găsec eu un partener.

— Zic pas.

— Hai, măi! A trecut ceva timp de când ai fost ultima dată la o întâlnire.

— Asta fiindcă sunt ciudată și stângace, și nu e deloc amuzant nici pentru mine, nici pentru sărmanul om care e de acord să iasă cu mine.

— Nu-i adevărat.

Mi-am încrucișat brațele.

— Trebuie doar să ieși cu cineva de mai multe ori, ca să vadă cât ești de amuzantă, a argumentat Isabel, ajustându-și bretelele genții. Cu *mine* nu ești stângace.

— Ba sunt, însă tu nu ești obligată să mă săruți, la un moment dat, așa că mă suportți.

Isabel a râs, clătinând din cap.

— Nu de asta te suport. Te suport fiindcă te plac. Trebuie să găsim un tip în prezența căruia să te comporți normal, să fii tu însăși.

Mi-am dus o mână la inimă.

— Și astfel, în acea zi fierbinte de toamnă, Isabel porni în aventura de a-i găsi un pețitor prietenei sale de suflet. Avea să fie aventura vieții sale și să-i pună la încercare hotărârea și credința. Avea s-o poarte până la limitele nebuniei, și...

— Gata, m-a întrerupt Isabel, lovindu-mă cu umărul. Cu atitudinea asta totul devine imposibil.

— Exact asta și încercam să-ți spun.

— Nu am de gând să accept. O să vezi. Tipul perfect pentru tine există undeva, acolo.

Am oftat, îndreptându-mi din nou privirea spre Lucas.

— Iz, serios. Sunt bine. Nu mai vreau aranjamente.

— Fie, fără aranjamente. Dar fii deschisă, altfel poți rata ceva ce se află chiar sub ochii tăi.

Mi-am desfăcut brațele.

— Există cineva mai deschis decât mine?

Isabel m-a privit cu scepticism. Începuse să răspundă, când, de dincolo de peluză, cineva a strigat:

— Deci acolo erai! Aniversare fericită!

Obrajii lui Isabel au prins culoare și ea s-a întors spre Gabriel. El a parcurs în fugă restul distanței care îi separa și a

ridicat-o într-o îmbrățișare. Arătau superb împreună, amândoi cu părul închis la culoare, cu ochi întunecați și pielea măslinie. Era ciudat să-l văd pe Gabriel la școala noastră. El mergea la liceul din cealaltă parte a orașului și de aceea îl asociazam cu timpul de după școală și cu evenimentele de weekend.

— Salut, Lily, mi-a spus, lăsând-o jos pe Isabel. Vii cu noi? Invitația lui a sunat sincer. Chiar *era* un tip de treabă.

— Da, e în regulă? Am auzit că tu plătești și am zis că, da, sigur, vin!

Isabel a râs.

— Super, a spus Gabriel.

— A fost o glumă, Gabe, l-a liniștit ea.

— Ah.

— Da, nu sunt tocmai un caz social.

Începeam să cred că lor așa li se părea.

— Nu, firește că nu. Doar că mă simt prost fiindcă nu ți-am zis mai devreme, a spus Isabel.

Gabriel a încuviințat.

— A fost o surpriză.

— Voi doi n-o să aveți timp să mâncați dacă stați după mine. Mergeți. Distrăți-vă. Și... ăăă... felicitări! Am citit recent o carte care spunea că aniversările de două luni sunt începutul veșniciei.

— Serious? E cool, a spus Gabe.

Isabel și-a dat ochii peste cap și m-a lovit peste braț.

— Poartă-te frumos!

Am rămas pe alee singură, privind grupurile de elevi din jurul meu care vorbeau și râdeau. Îngrijorarea lui Isabel era nefondată. Uneori chiar preferam singurătatea.